

BÖBREKLERİN TERKEDİLME ÇATIŞMASI

Tıp Dr. Ryke Geerd Hamer

Yedi yıl önce bizim boxer cinsi köpeğimizin iki erkek yavrusunu başkalarına verdik. Adı *Rainer* olan bir tanesi, İspanya’da hemen yan komşumuz olan ve o sırada 9 yaşında olan bir oğlan çocuğuna verilmişti. En baştan beri Pablo ve *Rainer* çok iyi arkadaşılar ve doğal olarak *Rainer*’ın Pablo’nun yatağının ayak ucunda uyumasına izin verilmişti.

Geçtiğimiz iki yıl içerisinde Pablo üç haftalığına iki kez İngiltere’ye gitti. *Rainer* evde kaldı ve bir boxerin çekebileceği kadar acı çekti. İlk seferinde Pablo’ya vedalaşırken dokunduğu tam o noktada, alnının sol tarafında (sol patisini kullanır) alopesi (tüy kaybı) geliştirdi. İkinci seferinde, sol arka bacağında motor felci geçirdi, çünkü Pablo’ya eşlik edemiyordu.

Bu yıl Pablo altı haftalığına İngiltere’ye gittiğinde sorun iyice ciddileşti çünkü *Rainer* dikenli tele atladığından iki gözünü de fena halde yaralamıştı.

Pablo gittikten bir hafta sonra, aile bir haftalık tatile çıkmak istedi. Bakmamız için bize verilen *Rainer* neredeyse tanınmayacak gibiydi. Yönünü bulamıyordu (böbrek toplama kanalları-beyin sapı dizilimini gösterir), neredeyse hiç idrara çıkmıyordu (oliguri), sersemlemişti ve sadece zorlukla yürüyordu. Sol gözü kördü ve şiddetli şişmişti, sağ göz ise “yalnızca” kötü şişmişti. Hepsinin üzerine feci şekilde terkedildiğini hissettiğinden 5 kg su tutmuştu. Korkunç bir görüntüyüdü.

Arkadaşlarımız tamamen çaresizdi. *Rainer*’ın durumunu biyolojik bakış açısından anlamak zorunda olduğumuzu ve dahası gizli bir ilacımın yani *Rainer*’ın annesi *Mouse*’un olduğunu söyleyerek onları sakinleştirdim (“*Mouse*” çünkü çok genç bir boxer olarak şişman beyaz bir fareye benziyordu)

Rainer annesi *Mouse* ve babası *Rolf* ve erkek kardeşi *Rocky* ile bir araya geldiği anda – oysa birbirlerini en azından 4 yıldır görmemişlerdi – *Rainer*’ın durumu normalleşmeye başlamıştı. Büyük miktarda idrar yaptı. Anne *Mouse* şefkatle ona bakmaya devam etti.

Bir hafta sonra arkadaşlarımız boxer köpeği almaya geldiler. Fakat ertesi gün çaresizce yine bizi aradılar: *Rainer* işeyemiyor, yemeyi reddediyor, dışarıya çıkmıyor, tamamen yönsüz kalmış halde ve sendeleyerek başını her yere çarpıyordu. Her iki gözü de şişmiş ve kapanmıştı. Geleneksel tıpta teşhis akut böbrek yetmezliği veya üremi olurdu. Böylesi bir durumda bir köpek genellikle uyutulur. Bir hasta diyaliz makinasına bağlanır ki bu da kuşkusuz var oluş çatışmasını teşvik eder.

Arkadaşlarımıza *Rainer*'ı bir an önce yeniden annesinin bakımına bırakmalarını tavsiye ettim. Ve evet, annesi Mouse'la bir araya geldiği bir saat içinde ½ litre idrar yaptı. Sonra 7 litre daha yaptı ve gözlerinin yanısıra her şey tamamen normaldi.

Rainer Pablo dönene kadar annesiyle kaldı ve emin olmak için anne *Mouse*, ona yardım etmek üzere Pablo'nun evinde *Rainer*'la kaldı.

Geleneksel tıpta bir annenin – sadece varlığıyla– bir “böbrek yetmezliğini” iyileştirmesi hayal bile edilemez. Buna karşılık, bir hastayı hastaneye yatırmak, bütün o “korkutucu makinalar” ve genellikle ruhsuz ortam, yalnızca var oluş ve terkedilme çatışmasını artırır. **German New Medicine’da en önemli kural hastanın korkudan ve panikten özgür şekilde emniyette olduğu ve korunduğu duygusunu yaşamasıdır. Çünkü varoluş çatışması olmayınca, iyileşme fazının komplikasyonlarından kaçınılabılır.**

Modern uygarlığımızın bakış açısından bu biyolojik süreçleri yararlı bulalım ya da bulmayalım, önemli olan “Böbrek Toplama Kanalları Sendromu” da dahil olmak üzere Doğanın Biyolojik Özel Programları, milyonlarca yıldır testten geçmiştir. Bu programların “değiştirilmesi” (bkz. “de-programming”) gerektiği bilgisi, yaratılışın doğasını anlamakta başarısızdır. Tersine, sözüm ona “hayat tarzı hastalıkları” nı önlemek için, daha çok doğuştan gelen biyolojimize göre yaşamayı yeniden öğrenmek zorundayız.

Tıp Dr. Ryke Geerd Hamer

Orijinal Almanca belgenin İngilizce çevirisinden çevrilmiştir

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com